

Όφετο και διδακτικώτερο είναι κι αύτό το κομμάτι όπό το δέρθο τον κ. Καλλίμαχου :

*'Αναμφιδόλως θὲ ήτο προβληματικός ἀν οὐχὶ παντάπαισιν ἀδύνατος δὲ ἐκχριστιανισμὸς τῶν Σλαβῶν κατὰ τὴν Θ' ἑκατονταετῆριδα, ἐάν ἐπὶ τούτῳ ἔγένετο χρῆσις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς γλώσσης τῶν λογίων βυζαντίνων, ητίς καὶ δι' αὐτὸν τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν, διὰ τὸ 99. 0) δηλονότι τοῦ ἔθνους, κατέστη οὖντι τεταριχευμένη γλώσσα, μέχρι τοσούτου βαθμοῦ, ὡς τοῦ δύο εὐαλεσσές ἀντιπρόσωποι τοῦ μεσαιωνικοῦ ἡμῶν βίου καὶ πρόδρομοι τῆς ἔθνετος ἀναγεννήσεως, Εὐστάθιος δὲ Θεσσαλονίκης καὶ δὲ τούτου μαθητής, δὲ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Μιχαὴλ δὲ Ακομινάτος, ἀδημονοῦσιν διὰ τὸ ποιμνιον αὐτῷ μέχρι τοσαύτης διετέλει πνευματικῆς καταπτώσεως, ὡς τοῦ ἡδύνατε νὰ ἔννοησῃ τὴν γλώσσαν αὐτῶν.

Μήπως σήμερε δὲ γίνεται τὸ δέδιο μὲ τοὺς ιεροκήρυκες, ποὺ μιλάνε ὥρες καὶ ὥρες χωρίς νὰ τοὺς νοιώθῃ κακένας :

Περιττές δύμας οἱ τέτοιες, συζήτησες. Τί τοὺς θελούμε τοὺς Σλαβούς τοῦ Θ' αἰώνα, σὰν ἔχουμε τοὺς "Ἐλληνες τὸν Κ' ποὺ καθὼς ἀπόδειξε τετραγωνικώτερος ὁ κ. Χ. Ἀντρεβάθης στὰ τελευταῖς ἅρθρα του γιὰ τοὺς "Ἐλληνες τῆς Ρωσίας" δισ πάνε κ' ἐκρωστούσουνται ἀφοῦ τὰ σκολειό μας κ' ἔκει, καθὼς κ' ἐδῶ, εἶναι ἔτσι φριασμένα ὥστε τὰ παιδιά νὰ σπουδάζονται τὴν ἀρχαία καὶ τὴν καθηκεύουσα καὶ νὰ μιλᾶν τὰ Ρωσικά;

Ἐμετες μὲ τὰ σχολοκοτικά στενοκεφαλά μας χάνουμε καὶ στὴν Ρωσία καὶ στὴν Μοκκεδονία καὶ παντοῦ Ρωμιούς καθε μέρα, κι αὐτοὶ οἱ ἀλιτήριοι καθουνται καὶ μᾶς κοπανάνε πάκι δὲν κατορθώσαμε τοὺς Σλαβούς νὰ τοὺς κάνουμε Ρωμιούς !!!

ΒΓΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΟΥ ΛΟΓΓΟΥ

ΔΑΦΝΗΣ καὶ ΧΛΟΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΝΑΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ

Πουλιέται χαρτοδεμένο ωδὴ δραχμὲς,
(Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Φρ. χρ. ωδὴ) στὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμᾶ» καὶ στὸ Βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἐστίας».

ώρα. Τὶ σκέψεις πέρασαν ἀπὸ τὸ νοῦ μου καίνη τὴν ὥρα, ποὺ νὰ στὶς πᾶ. Σὲ λίγο μὲ φώνακες ὁ Ἀποστόλης. Πλήγα σιμά τους. "Ἡ Χρυσαυγὴ μελαγολικά. Μὲ βιὰ ἀνοίγε τὸ στόμα της νὰ πεῖ κεριά λέδη, δχι σὲ μένα, στὸν ἄντρα τῆς καὶ στὸν περβολάρη. Βιμένα μοῦ κοινόντιάς μὲ τὶς μετιές της ποὺ μοῦριχνε ποὺ καὶ πού, γιομάτες πόνο καὶ παράπονο.

Σὲν ἔτανε νὰ φύγω, μοῦτρικε δυνατὰ τὸ χέρι καὶ μούπι σιγανά καὶ γρήγορα :

— Αὔριο τὸ πρωὶ νάρθεις, δίχως ἄλλο σπίτι. Θέμαι μοναχῆ μου. "Ἔχω νὰ σῦν πῶ κατὶ σπουδαῖο!...

Τῆς τὸ ὄντοσχένηκα, μὰ δὲ τρόπος ποὺ μοῦ τὸ εἶπε, μὲ τρόμακε. "Ἐκεῖνο μάλιστα τὸ έθὲ μαὶ μοναχῆ μου τὸ εἶπε ἀργὰ ἀργά, συλλαβὴ συλλαβὴ, νὰ πεῖς, ἔτσι γιὰ νὰ τὸ προσέξω, γιὰ νὰ μοῦ κάνει ἐντύπωση.

Σ' ὅλο τὸ δρόμο, δύσ νὰ πάω σπέτει μου, τὰ λόγι' αὐτὰ κοινόντιαν στὶς αὐτιές μου «θάμακι μοναχῆ μου». "Ἔχω νὰ σῦν πῶ κατὶ σπουδαῖο... Μὰ τὶ νάναι αὐτὸν τὸ σπουδαῖο; Θερρῶ πῶς τὸ ξέρω. Καλύτερα δμως νὰ μὴ μοῦ τὸ πεῖς, καλύτερα νὰ μήνη τὰκούω ἀπὸ τὸ στόμα σου. Καλύτερα νὰ μένει θαμένο στὴν καρδιά σου, δύπως μένει καὶ στὴ δική μου, καὶρὸ τώρα.

* *

Ποὺ νὰ κοιμηθῶ! "Ἡ κάμαρά μου μὲ σταναχωροῦσε." Ανοίξα διάπλατα τὰ παράθυρα. "Ἔρθε δὲ δροσιὰ τῆς θάλασσας

ΨΥΧΑΡΗ

ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΟΝΑΕΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΝΟΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΥ ΡΟΜΠΙΝΣΩΝΑ *

"Ἐβγαλε τὴν φορειά του, τὴν ἀπίθωσε στὸ βράχο, καὶ πρόσμενε, τὸ κύμα ν' ἀνεβῇ, νὰ τοῦ δροσίη τὸ κορμὶ του τὸ φλογερό.

"Ἀνέβαινε τὸ κύρια, κατέβαινε ὅμως ἡ Μυριέλλα στὴν ἀκρογιαλία.

"Η Μυριέλλα εἶτανε συνηθισμένη, νὰ βλέπῃ τὸ Γιάννη καθε μπρωτό. "Ο Γιάννης δὲν κοιμάτονε πιὰ στὴ σπηλιά του, ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκείνο ποὺ ἀντέμωσαν τὴν κατσίκα, στεκάμενη κατάτικρύ τους στὸ βουνό. Γιατὶ τάχα; Μήπως τὴν ἀπόφευγε; Διόλου. Μήπως τὴν φεύγει; Μήτε. "Ως τόσο πλαγιαῖσε στῆς Μυριέλλας τὰ παροχέρια, τὰ νάθελε νὰ τὴν προστέψῃ, ή σὰ νὰ ντρεπότανε, ἀθρωπός ἀφοῦς νὰ κοίτεται μὲ ζέο. "Ἐτσι λοιπὸν ἡ Μυριέλλα, σὰν ξυπνοῦσε, ἔβγαινε ἀπὸ τὸ καράβι της, πήγαινε ὡς τὴν τοιγυριστὰ ἐκεῖ κάτου, ποὺ τῆς εἶχε φτειάζει ὁ Γιάννης μὲ δέντρο καὶ μὲ πέτρες, τοῦ ἔλεγε μιάν καλημέρα.

"Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, σὰ δὲν τὸν εἶδε, ἀπόρησε τρέβηζε πρώτη στὴ σπηλιά του· ἡ κατσίκα, μόνη της, ξαπλωμένη, κατὰ γῆς. "Η Μυριέλλα γύρισε γλυκήρως πίσω πρὸς τὰ σκυλιά. "Ρώτηξε. Διγλαδή, βρατοῦσε στὸ χέρι ἔνα φύλλινο καπέλλο ποὺ ἔβαζε δὲ Γιάννης, τοὺς τοῦδειχνε, γιὰ νὰ τῆς δεῖξουνε καὶ δάφτως ἀπὸ τὴν μυρουδιά. Τὰ σκυλιά κουνοῦσαν τὴν ούρα τους· δὲν κοιταζαν δύμας πουθενά, γιὰ πουθενά δὲν ἔκεινος τὸ πατεῖ.

Τέφρης ἡ Μυριέλλα κ' ἔτρεξε μοναχή της, γιατὶ κατέστη συλλογίστηκε. Ἀνέβηκε ἀνεμοπόδηρο στὴν πλαγιά της τὴν κορφούλα, ποὺ εἶτανε ὑψηλά κάμποσο, νὰ τηράξῃ. Τὶ λές; Μπάζε καὶ νὰ τὸ στοχάστηκε δὲ Γιάννης πῶς ἀπὸ κεῖται σπάνειο φαίνεται ἡ ἀκρογιαλία; Δὲν τὸν ξέβγαινε τὸ μαέτι της καθαφτά, μὰ κάτι: θὰ διποιάστηκε, γιατὶ χαμογελασε τὸ ξυπνο τὸ πατεῖ.

— «Ὄρας νὰ κάνω μπάνιο.»

Κοίταξε τὰ φύλλα 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109 καὶ 110

"Αλλαξε, φόρεσε φιλὸ ποκχισάκι, ἀπὸ καίνη ποὺ ἔφταισε ἀπατή της, ἔβαλε ἀπὸ πάνω χοντρὸ παννί, ἔνα εἶδος σάκκο ποὺ τὴ σκέπαζε ἀπὸ τὴν κορφή στὰ νύχια. "Ελεγε νὰ τὸν τσακώσῃ, νὰ τοῦ μάθῃ νὰ κρύψεται δίχως νὰ τὴν καλημερίζῃ.

"Ο Γιάννης δὲν τὴν ἔννοιασε, ὅντας ζύγωσε, καθιομένος σὰν ποὺ εἶται πά στὸ βράχο του. "Αλήθεια ποὺ τὸ νερό τοῦ ἔλους τώρα τὰ γόνατα, κ' ἡ Μυριέλλα, ποὺ εἶχε πετάξει στὸν ἄρμα τὸ χοντρόπαννο, ἀγάλικ ἀγάλικ μπήκε στὴ θάλασσα πορπατώντας ἵσια μὲ κατ, πίσω ἀπὸ τὴν βράχη του. Καὶ σὰν καταλάβει, μὲ τὸ συμπάθειο, πῶς δὲ φίλος εἶται τοῖτσιδο, δὲ φάνηκε νὰ τρόμαξε, μὰ εἶπε μέσα της πῶς θὰ τοὺς μαλλώσῃ. Γιατὶ ὅμως νὰ μήν τοὺς μαλλώσῃ ἀμέσως, τώρα παρὰ νὰ σωπάσῃ καὶ νὰ προχωρήσῃ παρέκει χρυφά; Τι νὰ τὴν ἔσπρωκε; "Η περιέργεια; Μπορεῖ. Τώρα τὸν ἀγαπητό σου, τὸν εἶχε φίλο της καὶ τῆς ἀρέζει τὸν ἔβρισκε μαζίστα καὶ νόστιμο κι ὅμορφο παλληκάρι, δχι σὰν πρώτα στὴν ἀμυνούσιλλα. Μπορεῖ πάλε καὶ νὰ γύρεσε μόνο καὶ μόνο νὰ τὸν ξερνιάσῃ. Ποιός γνωρίζει τὶς γυναῖκες; — καὶ τὰ κορτίσια; Μαργιόλικο καλό παιδί. "Ἐπειδὲ χωράτεβε. "Ισως καὶ θὲ θύμωνε, ἀν τὶς παρέκανες. Μαζὶ της ποτὲ δὲν ἤξερες. Μὰ νέ, τέτοια ἔλεγε δὲ κι ὁ Γιάννης, στὸ βράχο του, προτοῦ φανῆται λόγου της.

Βρέθηκε ἀξιαρνα πλάγια του, μὲ τὸ κεφαλάκι της μισογυρισμένο, καὶ τοῦ εἶπε γελαστό.

— "Τι καμάρωστα εἶναι τοῦτα καὶ τὸ τρόπος, νὰ καθεύσαι σὰν ποὺ κάθεσαι; Γλύκηρα γλύκηρα μέσα καὶ κολύμπι!"

Καὶ λέγοντάς το γοργά, ἔπεισε νὰ καλυπτάρῃ. Ἐννοεῖται πῶς τὴν πρόφταξε ἀμέσως. Κολύμπιαν ἀντάμικ τώρα κ' οἱ διύ τους. Εἴταινε ώρασι. "Οσα στεφάνια καὶ ἀν εἶχε βάλει γύρο της, ἔλαμπε τὸ δέρμα της τὸ διάφανο στὸ λινὸ τὸ ποκχισάκι. "Ο Γιάννης κολυμποῦσε σιμὰ σιμὰ της.

— "Μηδεὶς δὲν δίνεις καὶ στὴ θάλασσα ἔνα φιλί;"

Πρὶν καλοξημερώστει, δὲ μπρατσέρα τοῦ Γιάννη Ντούνια σαλπάρισε, ἔκανε πανιά, κ' ἔγω μέσα. Γειά σου, Χρυσαυγή μου, καὶ νὰ μή μ' ἀλγομονᾶς! εἶπα σιγανά, ἀπὸ μέσα μου, τὴν ώρα ποὺ κινούσαμε, κοιτάζοντας κατὰ τὸ μέρος πού πέπειρε τὸ σπέτει της.

Τάγηράκι στὴν ἀρχὴ μᾶς βόληθησε καὶ βρήκαμε μιὰ καρδὶα ἀπὸ τὸ λιμάνι. Πιὸ δέκα πέσταμε στὴ μπουνάτσα. Πήχηρα ἡ θάλασσα καὶ πιάσαμε τὰ κουπιά.

— Μ' αὐτὸν τὸν καιρό, εἶπε δὲ καπετάν Γιάννης, παρατωντας τὸ τιμόνι ἀπὸ τὰ γέρια του, πέντε μέρες θὰ κανούμε νὰ δοῦμε Περαία!

"Η μπουνάτσα δὲ βάσταξε. Φύσηξε. Καλύτερα νὰ μή φυσοῦσε, γιατὶ δὲ καιρὸς γύρισε κόντρα, πουνέντης λυσσασμένος, καὶ μᾶς ἀνάγκαζε νὰ βολτατέρουμε, νὰ ὄργωνουμε τὴ θάλασσα, καταπῶς ἔλεγαν κ' οἱ ναῦτες.

Τὸ κακὸ δύσ πήγαινε καὶ δυνάμωνε. Φουρτούνα φοβήρα, Βουνὰ τὰ κύματα, δύσ ποὺ ἀναγκαστήκαμε νὰ ποδίσουμε καὶ ἀντὶς νὰ τραβήξουμε γιὰ τὸν Περαία, νὰ γυρίσουμε

κ' οἱ ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ νὰ μὲ συντροφέψουν. Μὲ σταναχωροῦσαν καὶ αὐτές. Δὲν ηθελα συντροφιά. "Ηθελα μοναχία καίνη τὴ νύχτα.

Πήγα καὶ ξανακλείσω τὸ παράθυρο. Κοίταξε κάτω στὸ λιμάνι. Είδα τὴ μπρατσέρα τοῦ Γιάννη Ντούνια ποὺ θέφηγε τὰ ξημερώματα γιὰ τὸν Περαία. "Ηταν

Γέλασε η Μυριέλλα.

— «Στὴν θάλασσα; Πώς γίνεται; Θὰ πνιγούμε;»

— «Διόλου! Πέρασε τὸ βραχίονος σου τὸ δεξὶ στὸ λαιμό μου· ἔγω σὲ βιστάσα ἀπὸ τὴν πλάτην, καὶ κολυμπώντας, φέρε μου ἐδῶ τὸ πρόσωπό σου στὸ δικό μου. Αχ!»

Καὶ τῇ; ἔδωσε στὸ στόμα τῆς ὄδιτον.

— «Ἄρηστος, ἄφησέ με τίρκη, μὰ νὰ βγῶ ἔγω πρωτην.»

Βγήκε, στεγνώθηκε, κουκουλώθηκε στὸ παννί της, καὶ σὰν ντύθηκε κι ὁ Γιάννης, ποὺ ἔναγκαστηκε ἀπὸ τὸ βράχο του νὰ κουβελήσῃ τὰ ρούχα του, βαστώντας ὅσῳ τὸ ἕνα χέρι ἀπὸ τὸ νερό, τοῦ εἶπε η Μυριέλλα.

— «Εἶρες τι; Νικρόμαστε κι ἄλλες φορές γιὰ λουτρό, μὰ νὰ μοὺ σιεῖς; στὴν ἀκρογιαλίδια καρπιά καλυπτούσια, νακλαζόνω.»

— «Αχ! καὶ γριατί πάλε;»

— «Γιατί! Μια πρέπει.»

Άρού λαντόν ἔτσι, τῆς τὴν ἔστισης. Απειροχωριά στάκρογιακι τὴν καίθεας ἔπειτας. Τῆς ἔχτισης μιᾶ μὲ ἀλλαρίδια μονάρχα, ποὺ τὴν πέμπει στὸν ἀμφορέα, τὰ στρογγύλωσε ἀπὸ σῶν νὰ τὰ κάρη σὰν κυμάτων, καὶ ποὺ τοὺς ἀρνεῖς τὰ φυλλάδια τους. Μὰ τὰ φύλλα τούχος θέντην εἶναι νὰ σὰν είναι, εἶναι τούχος μὲ μοτίσια. Μάτιο τίχη κι ὁ Γιάννης. Δέν τῆς θέλεταιν ὅμως τὰ ματάκια καὶ τῆς Μυριέλλας· καταλάβαινε περίρημα τὶ ἔτρεχε καὶ δικοκέδεις πὼς νὰ τὸν ἔχεινται, δένται ἔβλεπε καὶ πήγανε τὸ μάτια του ἀπὸ σέξω δρομοῦ στὴν καλυβούλη. Επικύρε, συγκανότανε, ξανάπεφτε, τοῦ μίλασε ἀπὸ μακριά, στέκεταινταν ὅρικι, ἐνῷ λαμπακοπούσανε στὴν φρύγη της μὲ τὸν ἥλιο, ἀνάμεσα στὰ πράσινα τὰ φύλλα, τὰ ζαχάρια τὰ μαλλιά, γύριζε ὄμπρος πίσω γοργά, ἔβγαλε ντυμένη, καὶ δόξε του τὰ γέλια, καὶ γέλια μαργαριταρίνια σὰν τὸ διάφανο τὸ κρυσταλλί ποὺ τὸ λαρροχτυπήσεις καὶ σημάνει.

Δὲν εἴτανε τὰ μόνα τους τὰ παιχνίδια. Συννιθίζανε καὶ τρύγανε στὴν ἀκμούδια, τούχα γιὰ νὰ τῆς μάθη π.λ. ὁ Γιάννης τὸ τρέξιμο κι ἀφτηνής.

— «Γλέγγορας καὶ θὰ σὲ πιάσω!»

— «Δὲ μὲ πιάνεις!»

Καὶ καὶ ποὺ ἔπλωνε τὸ χέρι, τοῦ ζεγλιστροῦσε στὸ νερό. Τὸ κατώθισμα ὅμως μονάρχη σὰν εἴτανε γιομούχηλασσιά, γιατὶ τότες κι ὁ ἀκμούδια στενάτερη. Κ' ἔτσι τὸ τρέξιμό τους ἀλλάζει μὲ τὸ ρέμα κατὰ πῶς εἴτανε γιομούθιλασσιά ἡ ἀθαλασσιά, ποὺ τὸ λέγκει τώρα συμεταξύ τους ἀπλότερα. «Έχει θιλασσά, δένται ἔχει.

Τῆς ἀρέες τῆς Μυριέλλας σὰ δένται, γιατὶ τότες ἔβρισκε ο Γιάννης τοπωσιά περισσότερη, νὰ κάνῃ

πλώρη καὶ νὰ τοῦ δώσουμε γιὰ καὶ ποὺ μᾶς ὀδηγοῦσε δὲ ἀγέρας καὶ τὰ κύματα.

Νὰ μὴ στὰ πολυλογάω, ὁχτὼ μερόνυχτα θαλασσοδαρθίκημα καὶ στὶς ἐνιαὶ πίζασμα στὸ Περαία, ποὺ μὲ καλὸ καιρὸ δυὸ μέρες μᾶς φτάνανε.

Σ' όλο τὸ ταξίδι, ποὺ λέσ, τὴν Χρυσαυγή συλλογιζόμουνα. Τὶ θὰ πὲ σὰν τῆς ἔδωσε ἡ μάννα τὸ γράμμα καὶ τὸ διάβασε; θάκανε τὸ σταυρὸ τῆς δίχως ἀλλο, θὰ ταχασσε, θὰ μὲ πῆρε γιὰ τρελλό. Σὲ φτάσω στὴν Ἀθήνα θὰ βρῶ γράμμα της. Θὲ μὲ μαλλώνει, θὰ μού ζητάει ἐξηγησιας γιὰ τὸ παράξενο φέρτιμο μου, ίσως καὶ θὰ μού γράψει πῶς δὲ φέρθηκα καὶ πῶς ἔπερπε νὰ μείνω σιμά της σὰν τῆς ἔγραφα τέτοιο γράμμα καὶ νὰ μὴ φύγω σὰν παλαδίδος τὴν ίδια νύχτα πὼν τῆγραφα!...

Κάπως νὰ τσέλεια τὸ τελευταῖο, γιατὶ ἀλήθεια ἔμουνα μετανοιωμένος μὲ ἔκεινο πούκανα, Τὶ διασόλο μούρθε. Δὲν ἀφίνει τὸ πράμα νὰ τραβήξεις ἡσυχα ἡσυχα τὸ δρόμο του; Τρελλὸ τὸ κάρματά μου. Τσέλεπα. Πήγα καὶ γκρέμησα μιὰ εὔτυχία μου, τὴ μάνη δά, πούκανε χρόνια καὶ χρέια νὰ χτιστεῖ. Καὶ τώρα ἔργημια τριγύρω μου, κανένα χρυσό νῆμα δὲ μὲ κρατάσι, καθὼς πρώτα, στὴ ζωή. «Ένα γραμματάκι της κι δλα ἀλλάζουν στὴ στιγμή.

Ανέβηκα στὴν Ἀθήνα, ἔτρεξα σὰν τρελλὸς σπίτι μου, δὲ βρήκα γράμμα της. «Αρχισα νὰ θυμώνω μᾶζη της ποὺ ἔργησε νὰ μού γράψει. Μπά! ἐννιὰ μέρες λείπω ἀπὸ τὴν πατρίδα κι ἐν τοστελες τὴν Τετράδη μὲ τὸ βατόρι θάτανε

τὰ σάρτα του ἔκινα ποὺ ἔπορούσε καὶ θιαμαζούσταν πάντας ἡ Μυριέλλα.

Μιὰ φορά πάσινας νὰ πηδήξῃ κι ἀρτή. Στέκουνταν ὁ Γιάννης μπροστά της σημαδί. Ήγήδηκε η Μυριέλλα, μὲ στὸ πήδημα της λύθηκε λιγάνεις απὸ πάνω τὸ ποκεμάστικα της καὶ πρόσθιαν τὰ βιζάκια της τὰ μαρμαρένια.

— «Πιά τὸ μάθημα, νὰ μὴν τὰ φιλήσω;»

Γέλασε. Στάθηκε, ὅπως εἴτανε, ἀντίκρυ του, ησυχη, καὶ τοῦ εἶπε μ' ἔνα ζεύχειρο, οὐδέν, ἀριμέντο ύφος.

— «Φίλησε τα, μὲ γλυκά!»

Καράβι νὰ πέρναε κείνη τὴν ὥρα στὸ γιαλό, νὰ φυγάσει ἡ καπετάνιος, δι Γιάννης θὰ τοῦλεγε. Χάσου!

Μᾶς μήτε καὶ θὰ τὸν ἀκουγε, μήτε καὶ θὰ τὸν ἔβλεπε, τὴν φοστὴ ποὺ τοὺς ἔπιασε βροχὴ καὶ βοριάς. Ο Γιάννης τὸ ἔβλεπε πολὺ καλὴ πῶς θὰ τοὺς ἔπιανε γλυγόρα, τὴ μέρα ἔκεινη. «Οπως εἴπαμε, στὴ Μαστιέρα πολὺ κανένα δὲν ὑπέρχει. Μόνο μιὰ βαλὰ τὸ χρόνο, σὰν εἴναι νὰ φυσίζουν οἱ ἔννεοι, φαίνουνται κατί θαλασσοπούλια, ποὺ πετοῦνται ἀλλάρχα εἴτε καὶ κοντά στάκρογιαλί. Τὰ λένε κουρεμπράντας χουέζος, δηλαδή κουκλοσπόττες. Κηνεῖς δὲν τὸ κατέχει απὸ ποὺ ἔρχουνται καὶ ποὺ πάνε. Είναι μεγάλα σιμά σὰν τὶς πάπιες, μὲ πολὺ δροφρά, μὲ τὸ λαιμό τους τὸ λυρισμένονται καὶ τὸ πέταμά τους τὸ γκριταμένο.

Καλυμπούσαν ο Γιάννης κι ἡ Μυριέλλα, δένται γναθοσπούλια ἀπὸ ἀρτὰ καθίσεις πλάγιε τῆς Μυριέλλας, πὰ στὸ κῦμα, ἔγγαλε φωνούλη γλυκεία, μισθωτημένη, κι ὑφισθηκε πολὺ στὸν ἀέρα. Ήσυχη τὶς ἀγάπτης ποὺ κατεβαίνει καὶ πετάει.

Λαριστόηκε η Μυριέλλα. Τῆς τὰ ἔγγονος ο Γιάννης. «Αμα μπήκε ὅμως στὴν φύλλινη καλυβούλη, συκώθηκε δι βοριάς. Μέσα κι ἀρτές στὴν καλυβή, πολὺ ἀδιάκριτα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἀλλάζει τὸ κορίτσι.

«Ελαφε ο γιαλός. Ελαφύνω τὰ μάτια του Γιάννη. Απὸ τότες τὴν κυνηγούσε καθίστησε στὸν ἀκμούδια, π.λ. ἔλεγε καὶ τῆς ἔλεγε.

— «Τὶ μὲ θέλεις;»

— «Νὰ σὺ πῷ!»

— «Δὲ γίνεται!»

— «Νὰ σὺ ζηγήσω!»

— «Καλέ, σώπα!»

Κ' ἔφεργε κι ἔδειγνε φόβο σὰν τὸ πετάμενο βλέμμα τοῦ περιστεροῦ.

Μὰ δένται φρέση καὶ τόσο βιαστικά. Πιθανό μολιστα, εκμιαζά μέρη, νέφρινε νὰ καημένη τὸ Γιάννη νάκυλοθήση στὴν καλύβα της τὸ βοριάς. Η τύχη ὅμως

ἀπὸ σὴν Παρασκευὴ πρωὶ δέν. Καὶ σήμερα ἔχουμε δευτέρα. Ποιὸς ζέρη, ίσως νὰ μὴ πρόστασε καὶ τὸ ταχυδρομεῖο Περίμενα. Πέρασε μῆνας, πέρασε κι ἄλλος, καὶ τρίτος, τίποτα. Η μάννα μονάχα μοδύραψε πὼς τὴν ἀντέμωτε τὴ Χρυσαυγή μιὰ Κυριακή στὴν Ἐκκλησιά κι οὐτετέρης γιὰ μένα. Τὶ τρέχει, παιδί μου; Τὰ γαλάσσατες; Δὲν ἔκανες τὴ παραγγελία πὼν σούδωσε; Αύτά κι ἄλλα μούγραψε ἡ γριούλα. Πειράχτηκε στὴν δοχή. «Τσετερός διμώς σκέπτηκα: «Κρίμα! Ι Γυναῖκα κι ἡ Χρυσαυγή καθὼς κι οι ἄλλες. Κ' ἔγω τὴν πίστεψα ἀλλιώτικη!...» Καὶ ζαλάφωσε. Δὲ μούγραψε; Δὲρώτησε γιὰ μένα; Καλύτερα. «Ας μὴ θυμάσαι, άς μὴ μὲ λογαριάζει αὐτή. Κέτι τέτοιο ζήτησα καὶ νὰ πού τὸ πάποχτησα. Μὰ γώ θὰ τὴν θυμάσαι, δὲ θὰ τὴν ξέρασω ποτὲ τὴν ἀδερφούλη μου. Καὶ τήνες φέρων μπροστά μου, σὰν ἀνοίκω τὸ συρτάρι μου καὶ φιλήσω μὲ λαζαράρα τὰ λίγα μαραμένα λουλούδια πὼν καποίο βράδυ μοδῶσε.

Τέτοια κι ὡράτη μου, λέω σὰν τὰ βλέπω. Μαραμένο λουλούδι κι αὐτή, μὲ τὰρματα της πάρεταις. Μὰ γώ θὰ τὴν θυμάσαι, γιατὶ δὲ χάνεται ποτὲ κι ἡ θύμηση. Καὶ τήνες φέρων μπροστά μου, σὰν ἀνοίκω τὸ συρτάρι μου καὶ φιλήσω μὲ λαζαράρα τὰ λίγα μαραμένα λουλούδια πὼν καποίο βράδυ μοδῶσε.

Τέτοια κι ὡράτη μου, λέω σὰν τὰ βλέπω. Μαρα-

μένο λουλούδια τάφερε, σὲ ἀλλη πιό ἡσυχη καλύβα, πιό ἀγάπημένα, πιό ιερά, μὲ καύποια λύπη μυστική.

Τύχη κατή γιὰ τὰ παιδιά μας, ἀχαμνή γιὰ ἔνα πρόσωπο, γιατὶ ἀλήθεια σὰν ἀθρωπός είταν τὴ κακομοίρα, μὲ τὰ πονετικά της τὰ μάτια, μὲ τὰ χειδια τοῦ μαλλιού της, μὲ τὴν ἀγάπη της γιὰ τὸ Γιάννη. «Εμοιάζε, σταν κοίταζες ἡ κατσικια του, σὲ νόθελε κατί νὰ τοῦ ποῦ δὲν μπόρει. Τώρα ἔννοιωθε πῶς δὲν τοῦ είτανε χρήσιμη πιό πιό σεργιάνζε, δὲν τῆς ἔδινε τετελίκα, δὲν τὴν πέγκανε στὸ βουνό. Βέβηκε μόνη της παραστημένη, σὲν ὄνταρια περιττό καὶ δύστυχο. «Ενα βράδυ, ξέψυχης.

Απομακρύνουνταν ἡ μερικὴ κι ἡ Μυριέλλα γλυκοκομιδούμενη στὸ χορταρένιο της τὸ πτρώμα τάπαλο, ποὺ είχε βρεῖ, δέσου ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τοῦ Γιάννη στὰ βάθια τῆς ρέματις, ἐκεὶ

Από τώρατο της τὸ καρμί, σὰν χλωστοῦντες μεταξέ-
νιες, λές κ' ἔρχονται, λές καὶ φέγγουν κατί τι ψιλὲς ὄλο-
χρυσες ἀχτίδες, λές κι ἀπόβγαντες κάποιο ξεθύγλυκο,
ήμερο φᾶς, ποῦ ἔπαιζε καὶ χρυσότανε ἀνάμεσα στοὺς
ἴσκιους καὶ τὶς δεσπρίλες τῆς πάρκης τῆς μυρωμένης.
Στὶς μέρες τοῦ κατλοκαΐριοῦ τὶς πεὸ λαχιπερές, ἐνας δὲ-
πέρχοντας σιτόπαρτος κάμπος, στοχία γιομάτος καὶ
ζωῆς, διπλὰ στὸ πλάσμα τὸ μικρουλό ποῦτανε πλαγια-
σμένο στὴν καρφούλα, θάρμοικὲς τιποτένιος, δὲ θὰ εἶχε
μῆτε μεγαλεῖτο μήτε φεγγοβολιὰς ὅση ἔδειχνε τὸ χρονίδι
φᾶς ἐκεντὸ τὸ μεσόσκεπτο, ἥλιος καὶ πλάστη μαζί, μή-
τρα τοῦ κόσμου.

"Αξέφρωνα, έκει ποῦ ήσουχάζει η Μυριέλλω, φάνηκε ο Γιάννης. "Ανοίξε τὰ βλέφαρά της κι ἀνέστειλε τῶ ματιῶν της ἡ ἀβγούλας ή γαληνή. Ο Γιάννης κατέβαινε ἀπὸ τὸ Βουνό, ἀπὸ τὴ βροισενὴ τὴ βουνοσειρὰ μᾶλιστα, ὅπου εἶχε περάσει τὴν νύχτα στὸ κυνήγι, γιατὶ ως καὶ γ' ἀφτόνε δύσκολο εἶτανε νὰ κυνηγήσῃ τὴ μέρα μὲ τὴν οὐρά. Θύρεψε ἀγριόγιδο, ποῦ τὸ πλειρόδερε μὲ πέτρα, καὶ τῆς τόρερνε. Καθηγε πλάγι της καὶ τῆς δηγήθηκε τὰ καθέκαστα, δηλαδὴ τὰ ίδια πάντα, καὶ τᾶξερε ἀπ' ὅδῳ τ. Μυριέλλω, δυού χρόνια τώρα ποῦ καθότανε στὸ Νησί μὲ τὸ Γιάννη. Κατέρρε πιὰ ποὺ εἶχανε σωθῆ καὶ παρασωθῆ ὅσκ φρυγώματος βρῆκε τότες στὸ καρράδι. "Εμάθε γλήγορας η Μυριέλλω νὰ τρώῃ ὅ πι ἔτρωγε κι ὁ φίλος της, ψροῦτας χίλιων εἰδῶν, καλαμπόκια, ποῦ εἶτανε τὸ φωμὶ τους, κάτι πολὺ δυναμωτικὰ καὶ γουστερὰ χόρτα, ποῦ βγαίνουνε στὴ Μασσατιέρα, καρροβίδιας, ἀπὸ τὶς πελώριες ἐκείνες, ποῦ ὥμες εἶναι περίφρμες, ἀστακούς, ψάρια, φώκια η φαρόσκουλας, σὰν ἔπιανε ο Γιάννης, ἀχελῶνες πλήθιος μὲ τάβγα τους, καὶ καταίκες, ἔτσιν εἶχαν ὄρεξη γιὰ λίγο κρέκε. Τόφηναν ή δὲν τούηναν, δπως λαχίσανε. Δηλαδὴ φωτιὰ εἶχανε, ἀμαὶ θέλανε· φωτιὰ καίνεις ἔχοκλας καὶ μὲ σωρὸ συστήματα γυνωτὰ σ' δλους τοὺς μονακέιδες, εἴτε μὲ πέτρες, εἴτε καθώς τὸ συνθήζουν οἱ ἄγριοι, μὲ δυού Εύλων ποῦ τὰ τρυπάδες τὸ ἔνας στάλλο, καὶ τὰ γυρίζεις γοργὸ γοργὸ ὡς που νὰ πιάσῃ, εἴτε καὶ ἡμὲ τὸ γυαλὶ τοῦ Γιάννη, ποῦ ἀφτὸ πιὰ δὲν τὸ χωρίζοταν. Θέος φυλάξῃ, νάφησῃ πουθενὰ τὸ κανοκισθέντο! Μὰς ἔσβηνε καπποτες η φωτιά, καὶ βαριούντανε νάναζόυσεν. Τότες φήνανε λιγάκι τὸ κρέας στὸν ἥλιο· καλός τρόπος καὶ τοῦτος, μᾶλιστα δὲ στὴ Μασσατιέρα.

"Ετοι ταιμάζουνταν καὶ τώρας ἡ Μυριέλλας νὰ τὸ φήσῃ. 'Αφοῦ σηκώθηκε λοιπόν καὶ φίλησε τὸ Γιάννη χαδερτικά, γιὰ τὸ πεσκέσι, πήγανε νὰ κατεβῇ ἀντίχρυ, στὸ καράβι. Μὰ δ Γιάννης εἶτανε σᾶν ἀποσταμένος ἀπὸ τὸ κυνήγι τὸ νυχτερνὸ καὶ γύρεθε ἀνοιταψιγν.

— «Μή νοιαζεσκι, λέει. Έγώ φρόντισα
ὅπου πρέπει. Άμα μεσουρανίσῃ, πᾶς καὶ τὸ σημώνει.
Κάθου τώρα έδω, κι ἀφοῦ τὸν τάξιστας τοῦ λόγου_π σου,
δρίστε κλασθὶ μὲ τὰ φύλλα του, νὰ μ' αὔριζῃς ὅσο κοι-
μοῦμαι, κ ἔπειτα μὲ ξυπνᾷς.»

Ο Γιαννης κ' η Μυριέλλα δε μαθήτων ποτέ τους.
Τὸ χατίρι του νὰ τοῦ χαλάσῃ; "Εκείμε λοιπὸν ὅπως
τῆς εἰπε. "Επειδεὶς διαβάζεις καὶ πῆρε ἀφτὴ τὰ φύλλα,
νὰ τοῦ δραστεῖς τὸ πρόσωπο, κινώντας τὸ κλαδί.

Ωραῖος είταν ό Γιάσιννης καὶ τὸν καμάρωνε ἡ Μυριέλλα. Δὲ θὰ πῆ δύμως πῶς μήτε ἀφτός, σὰ ζύγωσε, μήτε ἀφτή, σὰν τὸν κοίταζε τώρα, βάζανε τίποτις μὲ τὸ νῦν τους. Μὲ τὰ φργώσματα τοῦ κακριθεοῦ, εἴχανε αὐθῆ καὶ τὰ παννιά καὶ τὰ δούχα. Νὰ φορῇ φύλλα, νὰ φτειάνῃ φουστανάκια καθε τόσο, γλήγορα τὸ βαρέθηκε ἡ Μυριέλλα. Ἐπειτα, κι ἀπὸ ποιόνε νὰ κρύβουνται στὴ μοναξία; Εἴχανε συνηθίσει κ' οἱ δύο τους γυμνοί. Μήτε προσέχανε πιά. Μὲ τὴν ζέστη μάλιστα, τὶ φυσικώτερο; Τόσο φυσικό, ποὺ ἀφού ἀέρισε λέγην ὥρα τὸν καλό της, τὸ χεράκι της ἔγινε πιὸ ἀργό, στοκαίτησε ἁγκάλια, ἐπεισε καὶ βασίλεψαν τὰ ματάκια της,

σὰν τοῦ Πισέννη τὰ μάτια. Κοιμοῦνται ἀφτός, κοιμοῦνται καὶ κείνη. Εἰναι δὲ ὡγάπτη ὅλη ἀπομέμπηση ποευ-τοτεινή.

Κοίτουνταν ἔτοις κ^χ οἱ δυό τους στὸν ἴσκιο πῆγες καρφούλας, ήσυχοι καὶ στὸν ὑπνο τους ἀδερφωμένοι. Βέβαιοι πῶς ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐξείνη, ποῦ πλάχγιασσαν ἀντάμα στὴν πρώμη τοῦ καρδιοῦ, βέβαια πῶς χρήκανε πολλὲς φορές, βέβαια πῶς χρίζουνταν ἀκόμη τὴν ἀγέπην, μ. ἐλὴ τὴ δύναμην τῆς νιότης. Ἡ θέλασσα, ὅσαν τάνεμι τὴ γλυκοχαδένει, δὲν ἔχει μουρμουρητὸ πὺ χαριτωμένο ἐπὸ τὰ μουρμουρητὰ τῆς καρδιὰς τους, ποὺ τάκουντες ἡ ἀναποδογεμένη καρδίνα, καὶ τὶ ἄλλο εἶναι γιὰς κάθε ἀθρωπὸ τὴ ἀγάπην, παρὰ καρδίνι πλεούμενο στάνοιχτό, καὶ μάλιστα ὅραγμένο στὴ στήριξ; Μὰ εἶναι καρδίνι καὶ θάρμενίσῃ. Μήπως δὲν τὸ εἰδόμενο κιβλῆς σπασμένο, κολοθωμένο, νὰ τὸ πόρρη ὡς τόσο καὶ νὰ τὸ φέρῃ ὁ Γιάννης, μὲ τίποτα, μὲ δυῆς βαρέλλιος, στὴν ἄλλη ἀκρη τοῦ Νησιοῦ; Πάντα τους δὲν μπορούσαντα τὰ δυό παιδιά μας νὰ καθίουνται μέσα· ἔχει ὁ ἱρωτας δική του ὥρα· ἔχει τὴ δική της κ^χ ἡ ἀγάπην. Κ^χ ἔτοις τοὺς βλέπουμε ἔγγυοισστε κανάπατσουνται. Τί πειράζει γάναπάθουνται ἡ νὰ παρπάτοῦνε γυμνοῖς, ὅπως τοὺς ἔχαιρε ὁ Θεός; Καλλια, παρὰ νὰ ζούσανε, ὡς λαὶ τὸ καλοκαΐρι, κουβαρισμένοι σὲ κανέναν τόπο τῆς παγωνιδίας.

“Η ζέστη τάτουα ἔφερνε στὴν Μακαπτιέρα· θάξερνε
ἄλλα τὸ κρῦσ σὲ καιριμίαν ἀλλήλη μεριὰ τοῦ κόσμου.
Παντοῦ δύμως, δὲ τι κλίμακι εἰς ἣν ἔχει, θάλλαξεν τὸν
ἀθραπτὸν μοναχεῖσι. Τὸ δέρουμε πῶς καὶ μὲν τὸ τρόπο
ἀλλάξεις τὸ Γιάννην ἀρχίζει τὸ ὕδιο νάλλοιςεν καὶ τὴν Μυ-
ριελλα. Τόθλεπες ἀπὸ τὰ περαμεικρά, καὶ ἀπὸ τὸ
πρόσωπο καὶ ἀπὸ τὸ φέρσιμό της, ὅχι μόνο τώρα, σὰν
ἔπυνησαν οἱ δυού τους, σὰν κατεβήκανε στὸ καράβι,
σὰν καθῆσανε νὰ φάνε, μὲν ἀς καὶ ἀπὸ τὴν καθεμερνή
τους τὴν ζωήν. Ποὺ τάχγιρι τὸ κορίτσι ποὺ τραβειούν-
τανε στὴν ἀεμουδούλα; Πάσιες ἀφτὸ πισ. Δὲ θὰ πῆ
λε πῶς ἡ Μυριελλας ἔπαιζε χωράτεβε καὶ γελοῦσε ὅλη
μέρα. Ξαναντίας. “Εμοιαζε σὰν πιὸ θησυχη, δύμως καὶ
σὰν πιὸ συλλογισμένη. Τὸ πρόσωπό της τὸ ἔξυπνο φα-
νότανε κάποτε σὰν κοιμισμένο. Τὸ ύφος της ἐκείνο τὸ
περήφανο, ποὺ τοῦννοι αθειες καὶ ἀπὸ τὸ στάσιμό της, ἀπὸ
τὸν τρόπο της νὰ βαστάχῃ τὸ κεφαλάκι της ἀψηλά, τὸ
ύφος της τὸ ἀκατάδεχτο, βέβαια δὲν εἶχε τασκιστῇ ὄλο-
τελα, μάλιστας καὶ νὰ χαμήλωνε. “Ισως πρέπει νὰ πι-
στέψουμε πῶς στὴν ἔρμια, τῆς πλάστης τὸ μεγαλεῖο,
ποὺ φωνερώνεται σ' όλα του τὸ μυστήριο τὸ τρομερό,

περιφράνεια δὲ σηκώνει.
Δὲ σηκώνει, πάσῳ νῷ πῶ, μήτε γέλοιο μήτε παι-
γνίδια, σὰν τάχις νὲ τέχχαπτὴ ὁ οὐρανός, σὰν νῷ τάγαπῃ
ἡ ἀπερσυνοσύνη, νὲ πέρτη πλάκα στὸν ψυχή^ν μας ἀ-
πάνω. Τώρα ώς καὶ τὸ παιδιάτικο, τὸ^ν παιχνιδιαρικό^ν
τὸ ὑπός της Μυριέλλας πήρε ἄλλο τρόπο, ἄλλη χρω-
ματιστικό. Δὲ γελοῦσε ἡ Μυριέλλα, χαμογελοῦσε. Κι ἀλή-
θεισα, τώρα ποὺ τὴν εἰδίχης, σὰν ἥρθε ὁ Γιάννης ἀπὸ
τὸ βουνό, ἡ Μυριέλλα τονὲ φίλησε γλυκά, γλυκά τὸν
κοίταξε, μας δὲν ἀκούστηκε νὲ βργαλή λέξη.

Πολλὰ συναμετεκόντια δὲ λέγονται. Στὴν μοναξίαν, κρυφολαλεῖοντας πάντα ἔφοδος οἱ καρδιές, καὶ δὲν ἔχουν ἀναγκήν ἀπὸ λόγων. Τὰ ξέρουν ὅλα, πάντας βλέπουσιν τὰ ἴδια. Ἡ ἀλαλιά τους κατανυτέσθε στὸν εἶδος ὑφασμάτων φιλοψιλούτσικο, ποῦ καθίσται κλωστίτσας; πάει ἀπὸ τὸν ἐνοχες στὸν ἄλλον, τοὺς σφιγκτοδένει μυστικὰ καὶ δλόσιωπα.

Μύριελλα, λίγο λίγο, ζήτηξε νάρθιούνε τώρα μαζί τους και τά ζε. "Ηρθαν οι κατσίκες, ήρθαν άκομη πιό πρόθυμας τές σκυλιάς τους Γιάννη. Μάντρας σωστή, άγαπη-μένη ράντρας γιατί πιώτερο ζως κι από το Γιάννη τὸν ἄδιο, τὰ φρόντιζε ή Μύριελλα τά ζε τους, τά φρόντιζε δηλαδή μέ καποιας στοργής, μέ καποιας χρήσιας που δ' αντρας δίν τα γυνωρίζει. Κι ότο περισσότερο άγαπης το Γιάννη, τόσο πιό φιλικά φερνότανε και με δέρτα. Μάτως κανένας θάπορήση; Τέτοιχ είναι ή άγαπην γυρίζεις γάντούθι νά περεχυση τους θυσαβρούς της. Μπορει και κατί ίδλο νά γυρίζη και για κατί ίδλλο νά λαχταράη, Θέλει κ' ίδιας της νά περεχυσή, άπέ την καλυσύνη του κόσμου. "Η άγαπη, άκομη και σάν τραχιέται από τους άδιαφόρους η άπό τους κοκκούς, η δέργηπη θέλει τη μοναξιά, γιατί νά βλέπη ο κόσμος τη μεναξιά της.

Ἐδώ δὲν τὴν ἐβλεπε κακένος παρὰ οἱ συντρόφοι.
τους οἱ βουβοί. Γιὰ τοῦτο τοὺς χριστεῖς κ' ἡ Μυριελλα.
Δὲν εἴπαμε πάτε πῶς εἶχε τὴν ιδίαν ὀφροσύωσιν στά-
γμα τὰ ζε, τὴν γρύπεδα, λόγου χ. Τῆς ἀρέζει με-
λιστα πολὺ τὸ κρέας τῆς κατεικα Λοιπὸν ἄφεν τῷ
Γιάννη νὰ πηγαίνῃ στὰ βουνά, νὰ τὰς φέρνῃ πού καὶ
ποῦ. Τὴν δυσαρεστοῦσε μονάχα ποῦ ἐν εἰτανε τόποις
μαζί του. Δύσκολο στήν μοναχιὰ νῦν, γιὰ ὁ καθένες δου-
λειὰ δικιά του δύσκολα χωρίζεται ἀπὸ τὸ συμονεῖμα-
τη, πρὸ πάντω σὰν τὸν ἀγκαπτόν. Δύχλως νὰ τὸ ζερι,
δίγως νὰ προμαντέψῃ τόπες σε τι θὰ τῆς χρησιμεῖε
μιὰ μέρα, ἡ Μυριελλα, ἀς καὶ στὸν καίρῳ ἔκεντα ποῦ
ἡ ἀγάπη τους ζωντανεῖς χαρτιώμενα μὲν τα παιχνίδια
της τὴν ἀμμουδιά, ἡ Μυριελλα λίγο λίγο ἐπαιρετὲ τὰ
συνήθεια τοῦ Γιάννη. Συνήθειο συνήθειο, γίνεσαι ἀλλα-
λος ἀθρωπός, κι ὅταν εἰσαι φιληνάδα, γίνεσαι ἀπεκρι-
λαχτος σὰν τὸ φίλο σου. "Ἔτσι τόπαθε τὸ παιδί μας.
Τὰ σηδήματα καὶ τὸ τρεξίμα εἰτανε στὴν ἀρχὴ γιὰ
χωράτο δὲν ἀργεῖσε νὰ τὰ κάμηρ γοῦστο, νὰ θέλη καὶ
τοῦ λόγου της νὰ τρέχῃ καὶ νὰ πηδᾷ ὅπως κι ὁ Γιάν-
νης.

(Στάλλο φύλλο τελεώνει)

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Β. Σταυρός οποίο μάς βρίσκεται καθεμέρικα, από τις 3—5 τάπομεσήμερο. "Οποια μέρα θέλετε, Ελένη — κ. Ιερώνα. Μάλιστα. 'Ο μικρός μας διαγωνισμός θα γίνη καὶ τὸν Σεπτέμβρη. Γιὰ τοὺς ὄρους, κοιτάχτε περισσέμενα φύλλα. — 'Αψυχολόγητο. Λάθος τυπογραφικό ήταν κι αὐτό. 'Αντὶ Κούρτιδης οἱ τυπογράφοι μάς ξεφούρνισαν ἔναν ἀνύπαρχο κ. Κούρτιουτιδην παρασυρθέντες φάνεται, ἀπὸ τὸν Κούρτιουτιδην στριῶ τη ποὺ βρίσκοταν παραπάνω. — κ. 'Αεροναύτη. Πεζά ποιήματα δὲ δημοσιεύουμε, ἀγκαλὰ καὶ τὰ δικά σας δὲν είναι πεζά ποιήματα, μᾶς ἀσκήσαντα καὶ φουτκωμένα μ' ἀγέρα. Σὲν ἀεροναύτης. βλέπετε, ποῦ εἰσάστε! Δὲ φταῖμε μεῖς. Τοῦ λόγου σας ζητήσατε εἰλικρίνην ἡ κρίση κατέτοισα σᾶς δεινούμε. — Σαρδανάπαλο. 'Η ἀπαλήσηση σας, στ' ἀλήσισι, ποὺν Σαρδανάπαλον καὶ παλὶ καὶ ή, νὰ ζητᾶτε σώνες καλά νὰ δημοσιευτοῦντα τὰ ποιήματά μας ψὲ μεγάλῳ ψηφιᾳ. Καθὼς εἶδατε, καὶ τοῦ κ. "Ερμονια τὰ σονέττα κι ὅλα τὰλλα δεκαπεντασύλλαβα δᾶ καὶ μπρὸς θὰ τὰ δημοσιεύουμε μὲ ψηφιὰ τῶν 9 στιγμῶν, γιατὶ μὲ μεγαλύτερα δὲν τὰ παίρνει η ἀράδα τοῦ φύλλου. Κ' ἔπειτα τέ ξέρουν νὰ κάνουν τὰ ψηφια. Τὸ ποίημα νάναι καλὸ καὶ δὲ χάνε: τίποτα κι ἔν τυπωθῆ καὶ μὲ τῶν 8 ἑκόμια — κ. Φωτεινό. Γιὰ τὸ περίφημο βιβλίο τοῦ κ. Σκιὰ μᾶς ἐτοιμάζει ἐπιφυλλίδια τὸ συνεργάτης μας: Σπύρος 'Αναστασιάδης δὲ ξετινάξεις ἡρωϊκώτατα στὸ «Νουμᾶ» τοὺς «ρετορικοὺς λόγους» τοῦ Μιστριώτη καὶ τὸν «Περιαλγῆ Κλέωνα». 'Ισως ἀπὸ ταῦτα φύλλο νὰ τὴν ἀρχίσουμε κιδίας. — Σ' ἔναν συντροφούμενος. Ξέρετε γιατὶ τὸ «Ν. 'Αστυ», ξανδημοσιεύοντας ἔνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα τραγουδάκια τοῦ Λέαντρου Παλαιμᾶ, μιμήηκε τὰ παρικλεέστατα «Πλαναθήναια» καὶ δὲ σημείωσε πώς τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ «Νουμᾶ»; Γιατὶ λέπει δὲ κ. Καλλιμάνος καὶ τὰ κοπέλλια του νοστιμένουνται τέτοιες μικρο-ἀλωποδιστές. Χαλάλι τους.